

ФИЛИП К. ДИК КОЛОНИЯТА

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1993

chitanka.info

Майор Лоуренс Хол се наведе над микроскопа и започна да настройва изображението.

— Колко интересно — измърмори той.

— Наистина ли? На планетата сме вече цели три седмици и все още търсим вредни форми на живот. — Лейтенант Фриндли приседна на края на лабораторната маса, колкото се може по-далеч от чашките с различните култури. — Странно място, нали? Нито болестотворни микроби, нито въшки, нито мухи, нито мишки, нито...

— Нито уиски, нито заведения с червени фенерчета — Хол се размърда. — Биосферата е съвсем чиста.

Хол се изправи, отиде при прозореца на лабораторията и замислено попи с поглед пейзажа навън. Привлекателно зрелище — безкрайни гори и хълмове; зелените склонове се оживяваха от безброй цветя и гъвкави лиани; водопади и висящи мъхове; плодни дръвчета, поляни, езера. Всички усилия откакто кацна разузнавателният звездолет, бяха насочени само да се запази недокоснатата повърхнината на Синята планета.

— Тихо местенце — въздъхна Хол. — Не мога да се отърва от мисълта, че след време отново ще ми се прииска да се върна тук.

— След Земята тук ми се струва в известна степен доста пустовато — Фриндли извади цигара, но веднага прибра обратно кутията. — Знаеш ли какво чувство имам? Тази планета ми оказва някакво странно въздействие. Не мога повече да пуша. Тук... тук всичко е така чисто. Никъде няма нещо мръсно. Не мога да пуша, не мога да цапам. Не мога да се държа, както по време на излет.

— Излетите скоро ще започнат — отвърна Хол и се върна обратно при микроскопа. — Ще опитам с други култури. Може в тях да открия смъртоносни микроорганизми.

— Е, продължавай да се мъчиш — лейтенантът скочи от масата. — Ще се видим после. В залата за съвещания се открива голяма конференция. Те са почти готови да разрешат заминаването на първата група заселници.

— Туристи ли?!

— Боя се, че е така — изхили се Фриндли.

Вратата се хлопна и Хол остана сам в лабораторията. Постоя известно време замислен, после се наведе напред, свали от микроскопа предметното стъкло, подбра ново и го погледна през светлината, за да

преброи разграфяванията. В лабораторията беше тихо и топло. Слънчевата светлина меко нахлуваше през прозореца. Вън дърветата леко се поклащаха от вятъра. Майорът усети, че му се спи.

— Да, туристчета — измърмори той и постави новото предметно стъкло на мястото му. — И всички ще тръгнат по планетата, ще секат дървета, ще късат цветя, ще плюят в езерата, ще тъпчат тревата. И няма никъде заспал студоустойчив вирус, който да...

Той не завърши изречението...

Двата окуляра на микроскопа неочаквано се извиха, хванаха го за гърлото и започнаха да стискат. Хол се опита да ги разтвори, но те безжалостно се бяха впили в гръкляна и стоманените тръбички го захапваха като челюсти на мощен капан. Човекът започна да се задушаваше.

Хол се изправи на крака и събори микроскопа на пода. Уредът веднага скочи и захвана глезена, но преди да приложи хватка, майорът се освободи с шут на другия крак и извади бластера.

Микроскопът вихрено побягна, като се търкаляше на големите регулировъчни винтове. Хол натисна спусъка и... беглецът се превърна на облак метални пращинки.

— Боже Господи! — той без сили се строполи на стола. — Какво беше това? — и започна да масажира гърлото си. — Истински дявол!

* * *

Залата за съвещания беше препълнена. Присъстваха почти всички офицери от отряда. Командор Стела Морисън почука с показалката по голямата контролна карта.

— Този голям равен участък е идеално място за построяването на съвременен град. Наблизо има вода и разнообразни находища на минерали. Заселниците ще могат да си построят собствени предприятия. В съседство се намират най-гъстите гори на планетата. Ако те могат да съобразяват колкото тригодишно дете, ще ги запазят. А решат ли да ги превърнат на вестници, е, тяхна си работа. — Тя погледна мълчащите мъже. — Нека бъдем реалисти. Някои от нас предполагат, че ние не трябва да прехвърляме нещата на Службата за емиграция, а да запазим планетата за себе си и после да се върнем тук.

На мен това не ми харесва много, защото ще си спечелим само неприятности. Това не е *наша* планета. Ние сме тук да извършим определена работа и после да си отидем. А тя е почти завършена. Така че да забравим за това. Остава ни да изпратим сигнал-призив и да започнем да си опаковаме багажа.

— Какво стана с лабораторния отчет относно бактериите? — запита вицекомандорът Ууд.

— Естествено ние отделихме на това особено внимание. Но по последни данни, доколкото чух, нищо не е открито. Мисля, че трябва да направим следващата крачка и да се свържем със СЕ. Нека изпратят кораб да ни вземе и да доставят първата група преселници. Няма никакви причини...

Ропот в залата я прекъсна по средата на думите. Всички глави се обърнаха към вратата. Командор Морисън се намръщи.

— Майор Хол, позволете ми да ви напомня, че когато има съвещание, никой няма право да се намесва!

Хол се беше хванал за дръжките на вратата, полюляваше се напред-назад и очите му безсмислено се плъзгаха по присъстващите. Когато стъкленият поглед се спря на лейтенант Фриндли, устата му изръмжа:

— Ела веднага тук!

— Аз ли? — Фриндли още повече потъна в креслото.

— Майор Хол, какво означава това? — раздразнено попита вицекомандор Ууд. — Вие пиан ли сте или... — но видя бластера в ръката на Хол. — Какво е станало, майоре?

Лейтенантът подскочи разтревожен и като хвана Хол за рамото, запита на свой ред:

— Какво е станало?

— Да вървим в лабораторията.

— Откри ли нещо? — Фриндли се втренчи настойчиво в лицето на приятеля си. — И какво е то?

— Да вървим!

Хол тръгна по коридора. Фриндли подтичваше след него. Майорът остави вратата на лабораторията отворена и бавно пристъпи напред.

— Кажете най-после какво става! — настоя Фриндли.

— Моят микроскоп...

— Е, твоят микроскоп, твоят микроскоп? — лейтенантът се промъкна край Хол вътре. — Не го виждам.

— Него го няма.

— Няма ли го? Защо?

— Застрелях го!

— Какво? Застрелял ли си го? — Фриндли погледна приятеля си.
— Ама нищо не разбирам. И защо?

Устата на Хол започна да се отваря и затваря, но от нея не излезе нито звук.

— Ти нещо не си наред? — с безпокойство произнесе Фриндли и после се наведе и повдигна от лавицата под масата черна кутия. — Я ме чуй, това някаква шега ли е? — той извади микроскопа от кутията. — Как си могъл да го застреляш, когато е на мястото си? Е, сега ми кажи, как да разбирам това? Ти видя ли нещо на препарата? Бактерия? Токсична или смъртоносна?

Хол предпазливо се приближи към микроскопа. Това беше неговият прибор. Точно така. Ето драскотината над винтовете за регулировка. И една от стяжките е малко огъната. Той я докосна с пръст.

И веднага го дръпна обратно. Само преди пет минути този микроскоп се бе опитал да го убие. И той знаеше, че го бе унищожил с изстрел от бластер.

— Не смяташ ли да се провериш на психотеста? — загрижи се Фриндли. — Ти изглеждаш, сякаш си преживял дълбока травма и дори нещо по-лошо.

— Може и да си прав — измърмори Хол.

* * *

Роботът психотестер бръмчеше, анализираше и интегрираше. Накрая цветните му индикатори смениха червенината със зеленикав оттенък.

— Е? — настоя Хол.

— Силно изживяване. Коефициент на нестабилност над десет.

— Това май е над допустимото?

— Да. Осем е вече в опасната зона. А десет е необикновено състояние, особено за човек с вашия индекс. Вие нормално сте около четири.

— Знам — уморено кимна Хол.

— Ако ми съобщите повече сведения...

— Повече нищо няма да кажа — мрачно отсече Хол.

— Но това е противозаконно: информация по време на психотест не трябва да се крие! — укори го машината. — Постъпвайки така, вие преднамерено изкривявате моите изводи.

— Нищо повече не мога да кажа — Хол се надигна. — Но ти нали отчете висока степен на неуравновесеност?

— Отчетена е висока степен на психологическа нестабилност. Но каква е причината и какво означава това, не мога да преценя.

— Благодаря.

Хол изключи тестера. И после се прибра в стаята си. В главата му бръмчеше. Нима наистина започва да полудява? Но той стреля по *нещо*! Нали направи анализ на въздуха в лабораторията и откри метален прах, особено близо до местата, където бе насадил бойния заряд право в микроскопа.

Но по какъв начин би могло да стане това? Бълнуване — микроскоп да оживее и да поиска да го убие? Ама че дивотия!

А при това Фриндли го намери в калъфа му цял и изправен. Но как се е оказал там?

Хол свлече униформата и се вмъкна под душа. Горещите струи подпомогнаха процеса на размишление. Роботът тестер забеляза, че мозъкът му е преживял силно преживяване, но то би могло да бъде следствие. Той спря водата и се протегна да вземе кърпата от закачалката.

Кърпата се омота около китката и го задърпа към стената. После грубият плат се лепна на лицето му и започна да му пречи да диша. Хол бясно се замята, заразмахва ръце и опита да се освободи. Накрая се изплъзна, падна на пода и удари главата си в стената. Болката бе така силна, че от очите му полетяха искри.

Той седна в локвата и погледна нагоре към закачалката. Три кърпи, и трите изглеждаха напълно обикновени. И нито една не помръдваше. Нима и това му се беше привидяло?

Изправеното положение на два крака не беше много устойчиво. Удареното място го болеше. Като гледаше страхливо закачалката, Хол изскочи във ваната. И в стаята измъкна нов пешкир от разкъсаната опаковка. Той изглеждаше съвсем обикновено. Майорът се избърса и започна да се облича.

Коланът обви раменете му и се опита да го направи на кайма. Коланът, подсилен с метални пръстени за инструментите и оръжието, беше твърде здрав. Човекът и тази съществена част от облеклото му мълчаливо се въртяха по пода и се бореха за надмощие. С нещо коланът приличаше на яростна змия, която скача и удря.

Най-после Хол се изхитри да вземе бластера си.

Коланът тутакси го пусна. Хол мигновено го изпепели и падна в креслото, като дишаше тежко.

Но дръжките започнаха да го прегръщат! Добре, че бластерът бе готов. Шест изстрела бяха необходими, преди великолепната мебел да се разпадне на части и Хол да се изправи отново на крака. Той стоеше сред стаята полуоблечен и дишаше ритмично.

— О, боже! Това е невъзможно! — изхриптя той. — Аз сигурно съм луд.

Най-сетне успя да се облече и обуе. Излезе в празния коридор и се изкачи на горния етаж.

* * *

Командор Морисън вдигна очи от масата, когато Хол мина край робоконтролата. Сигнализаторът запищя.

— Ти носиш оръжие? — запита командорът с укор в гласа.

Хол се вгледа в бластера, който продължаваше неосъзнато да държи в ръка, и после го постави на масата.

— Извинявайте.

— Какво става с тебе? Аз получих доклада на тест-робота. Коефициентът ти е скочил от четири до десет за последното денонощие. — Тя внимателно се вгледа в него. — Ние отдавна се познаваме, Лоуренс. Какво е станало?

Хол въздъхна тежко.

— Стела, днес моят микроскоп се опита да ме удуши.

— Какво?! — сините ѝ очи се разшириха.

— После, когато се изкъпах, кърпата сметна за приятно да направи същото. Успях и с нея да се справя, когато коланът ми...

Той млъкна, а командорът скочи.

— Стража! — извика тя.

— Стела, моля те, почакай да ти обясня — пристъпи Хол към нея. — Това е съвсем сериозно. Това е нещо чуждо. Четири пъти разни предмети се опитваха да ме убият. Напълно обикновени неща станаха смъртоносни. Може би точно това сме и търсили?

— Твоят микроскоп ли се опита да те убие?

— Той се държеше съвсем като жив. И се опита с окулярите да ме стисне за гърлото.

Тишината продължи доста дълго.

— Някой друг видя ли това?

— Не.

— Ти какво направи?

— Стрелях с бластера.

— Нещо остана ли?

— Нее — призна си тъжно Хол. — Всъщност, микроскопът отново изглежда напълно в ред. Такъв си беше и преди това. И се намираще в калъфа си.

— Разбирам те — каза командорът Морисън и кимна на двамата стражи, които се отзоваха на вика ѝ. — Заведете майор Хол при капитан Тейлър и го дръжте в ареста, докато не бъде изпратен на Земята за проверка. — Тя спокойно гледаше поставянето на магнитните окови. Извинете ме, майоре — каза тя. — Докато вие не докажете вашите приказки, ние сме принудени да ви смятаме за психически разстроен. А не контролираме достатъчно добре планетата, че да си позволим някой мръднал да се шири на свобода.

Стражите го поведоха към вратата. Хол ги следваше без никаква съпротива. В главата му звънтеше и бръмчеше. Тя може и да е права. Той наистина може да е полудял.

Те достигнаха владенията на капитан Тейлър. Един страж позвъни на звънеца.

— Кой е там? — рязко запитва вратата робот.

— Командор Морисън заповяда да доведем този човек при капитана.

Кратка пауза.

— Капитанът е зает.

— Случаят е много важен.

— Командорът ли ви изпрати?

— Да! Веднага отваряйте!

— Добре, влизайте — реши роботът, вмъкна в себе си резетата и разтвори крилата.

Стражът блъсна с крак бавно движещото се крило и замря от изненада на прага. Капитан Тейлър лежеше на пода, лицето му синееше, очите опулено гледаха тавана. От тялото се виждаше само главата и краката, докато останалото бе омотано с червено-бялата килимена пътека, която се стягаше около жертвата. Хол се хвърли на пода и задърпа килимчето.

— Бързайте! — изкряска той. — Дърпайте!

Пазачите му се захванаха за работа, а пътеката се съпротивляваше.

— Ох, помощ! — застана Тейлър.

— Дръж се!

Те яростно дърпаха всички заедно. И пътечката килим бавно се размота от съвместните усилия. После рязко се насочи към отворените врати. Един страж стреля.

Хол изтича до видеотелефона и набра номера на командора.

— Слушам! — каза тя, преди да се появи на екрана. Но когато се показа и видя на пода Тейлър и стоящите край него стражи на колене и с готови бластери за стрелба, изненадано запита: — Какво... Какво се е случило?

— Килимчето бе нападнало Тейлър — отвърна мрачно Хол. — Е, кой е луд?

— Сега ще изпратя още хора — очите ѝ замигаха застрашително. — Веднага идват. Но какво...

— Кажи им да си държат оръжието готово за стрелба. А най-добре ще направиш, ако обявиш обща тревога.

* * *

Хол постави пред командора на масата четири предмета: микроскопа, кърпата, колана и малката червено-бяла килимена пътечка.

Командор Морисън нервно се дръпна назад.

— Майоре, вие сигурен ли сте?...

— Те *сега* са напълно в ред! И това е най-странното. Преди няколко часа същата тази кърпа се опита да ме убие. Аз успях да се изтръгна от прегръдката ѝ, докопах бластера и я направих на пепел. Но ето, тя отново е тук. Същата като преди, каквато трябва да бъде — невредима и безопасна.

Капитан Тейлър внимателно и с известна доза страх докосна с пръст килимчето.

— Моето килимче, донесох го от Земята, подарък е от жена ми. Аз... е, напълно му вярвах.

Всички се спогледаха.

— Килимчето — напомни Хол — също застреляхме.

Отвърна му мълчание.

— Тогава какво се нахвърли върху мен? — попита след известно време Тейлър. — Какво друго, ако не това килимче?

— То изглеждаше като килимчето пътечка — бавно произнесе Хол. — Това, което ме нападна, приличаше напълно на кърпата.

Командорът поднесе кърпата към светлината.

— Кърпа като кърпа! Тя никого не може да нападне.

— Разбира се, че не — съгласи се с нея Хол. — Ние подложихме тези предмети на всички възможни анализи, за които се сетихме. Те са именно това, което и трябва да бъдат. Безупречни, стабилни и неорганични обекти. Направо е невероятно, че някой от тях може да оживее и да стане агресивен.

Лейтенант Додс забърка в тоалетната масичка и затърси ръкавиците си. Той беше съвсем объркан. Целият отряд се викаше на извънредно съвещание.

— Къде, по дяволите, съм ги оставил? — ядосваше се той. — Ама че работа?!

На леглото, един до друг, се намираха два еднакви чифта ръкавици. Додс се намръщи и заклати глава. Откъде са другите? Та той имаше само един чифт? Значи — вторият е на някого... Миналата нощ

тук дойде Боб Уесли и поиграха на карти. Ето кой ги е забравил. Видеоекранът светна.

— До целия екипаж! Извънредно съобщение! Аварийно събиране!

— Ясно де, ясно! — с досада изръмжа Додс, взе ръкавиците и ги надяна на ръцете си.

И те, щом се оказаха на предопределеното им място, дръпнаха ръцете надолу към колана. Разтвориха пръстите, заставиха ги да хванат ръкохватката на бластера и го измъкнаха от кобура.

— Проклет да съм! — извика Додс.

Ръкавиците заставиха собствената му ръка да допре дулото на бластера в гърдите му. Показалецът натисна спусъка. Гърмежът заприлича на пукване на детски балон. Това, което остана от лейтенанта, бавно се свлече на пода и устата му остана отворена от изумление.

* * *

Воят на алармената сирена накара капрал Тънър веднага да се спусне към главното здание. Пред входа, но вече вътре, се забави да свали подкованите с метални кабари обувки. И се намръщи. Там, на пода, лежаха две дезинфекционни дюшечета.

Добре де, каква е разликата? Та те са напълно еднакви. Той стъпи на по-близкото и постоя неподвижен известно време. От повърхността на материята пръснаха струйки под налягане, които пулсираха, течността се стече по панталоните и обувките, уби спорите и семената, които можеше да са се закрепил на тях, и се втече обратно в източника си.

Тънър влезе в зданието.

Само минута по-късно на същото място се оказа лейтенант Фултън. Свали външните галоши и застана на съседния матрак.

Но той се нави като партенка около краката му.

— Ей! — завика Фултън. — Какво става? Престани!

Момъкът се опита да се освободи, но матракът яко стискаше. Обхвана го страх. Извади бластера... но нима можеше да стреля по собствените си крака?

— Помощ! — завика той.

Притичаха двама войници.

— Какво става, лейтенанте?

— Освободете ме от тази работа!

Войниците се разсмяха.

— Не се шегувам! — развика се Фултън и през лицето му премина бялото на болката. — Държи ме за краката! Тя... Олеле! Помогнете!!!

Последваха викове. Войниците се разбързаха. Фултън падна на земята, заизвива се като змия и продължи да вика. Най-после войниците успяха да хванат здраво матрака и да го махнат от краката на офицера.

Но Фултън вече нямаше крака — останало беше нещо като полуразложени кости.

* * *

— Сега поне знаем — подхвърли мрачно Хол. — Това е някаква форма на органичен живот.

Командор Морисън се обърна към капрал Тънър.

— Вие, когато сте идвали към сградата, сте видели два матрака, нали?

— Да, командоре, два бяха. И стъпих на един от тях. После си продължих пътя.

— Вие сте щастливец, капрал! Попаднали сте на верния.

— Трябва да сме много внимателни — каза Хол. — И да следим за дубликати. Несъмнено *това*, каквото и да е, имитира обекти, до които се докосва. Нещо като хамелеон. Начин на маскировка.

— Две — замислено произнесе Стела Морисън, като гледаше двете вази, разположени на двете страни на масата. — Трудно може да се каже нещо. Две кърпи, две вази, две кресла. Ще се намерят сума ти предмети, с които ще бъде наред. Всичко, което повтарят, е нормално... с изключение на едно.

— В това се крие трудността. Аз не забелязах нищо странно в лабораторията. И с другия микроскоп всичко е наред. Увеличава както трябва.

Командорът се откъсна от заниманието да съзерцава вазите на масата.

— Как смятате, може би една от тях... също е такава?

— Множество предмети не са в един екземпляр: дрехи, оборудване, мебели. Аз дори не обръщам внимание на креслата тук, в кабинета... Невъзможно е да предположа, че веднъж...

Светна екран и се появи ликът на вицекомандор Ууд.

— Стела, още един случай.

— Кой е пострадал този път?

— Лейтенант Додс.

— Ако това е органическа материя, трябва да съществува начин да я унищожим — измърмори Хол. — Ние стреляхме по няколко от тях и безспорно ги убихме. Тях *можем* да ги убиваме! Но не знаем колко са. Може това да е безкрайно дяляща се субстанция? Нещо подобно на протоплазмата...

— И през това време...

— Ние всички сме предоставени на нейната милост. Ето я, в чист вид, търсената смъртоносна форма на живот. Това обяснява защо всичко останало сметнахме за така безопасно. С подобна форма на живот като тази нищо друго не може да съществува.

— Но нея можем да я убием. Ти го каза. А това ни дава известен шанс.

— Ако успеем навреме да я открием — и Хол обгърна с поглед помещението. Край вратата на закачалката висяха две фуражки. *Две* ли бяха преди минута? Той уморено се почеса по тила. — Трябва да се опитаме да открием някакъв вид отрова или нещо от рода на корозионен агент, който да ги унищожават всички. Не можем просто така да седим и да чакаме. Ще ни избият всички до крак. Нужен е аерозол, който да се разпръсква. Нали така постъпихме с онези измамници, слюзестите охлюви на Венера.

Командорът гледаше край него, като бе свила очите си. Хол проследи погледа ѝ.

— Какво видя?

— Никога не съм забелязвала, че там, в ъгъла, има две чанти. Винаги преди е била само една... Мисля... тя смутено поклати глава. — Откъде може да знаем? От тези неща може да се побъркаме.

— Знаеш ли, едно уиски ще ти дойде добре.

— Прекрасна мисъл — съживи се тя. — Но...

— Какво „но“?

— Не искам нищо да пипам. Не мога да кажа, че... — тя се хвана за бластера. — Готова съм да стрелям по всичко, което ми попадне пред очите.

— Реакция на паника. Спокойствие, иначе ще се избием един друг.

* * *

В наушниците пропя сигналът за тревога. Капитан Юнгер веднага прекъсна работата си, погледна събраните образци и нетърпеливо ги изсипа в чантата. Оказа се, че се намира по-близо, отколкото предполагаше. Обърка се и забави крачка. Ето го малкия, ярък, конусообразен всъдеход, на който веригите здраво натискаха меката почва и вратата бе леко отворена.

Юнгер забърза към него, като се стараеше да не разсипе образците по пътя. Той отвори багажника, свали чантата си и я постави вътре. После хлопна капака и се намъкна на шофьорското място. Завъртя ключа. Но двигателят не забръмча. Странна работа. Опита се да разбере какво става и изведнъж забеляза нещо, което го накара да подскочи.

Неколкостотин фута напред, сред дърветата, се виждаше втора такава машина, същата, напълно същата като неговата. И тя бе точно там, където той я бе оставил. Това си спомни добре. Разбира се, той бе дошъл в онази машина. Още някой е тръгнал на лов за образци и това е всъдеход на друг разузнавач.

Юнгер се опита да излезе навън.

Вратата не помръдна. Облегалката на креслото надвисна над главата му. Таблото с приборите омекна и започна да тече. Той пое дълбоко дъх и усети, че се задушава. Опита се да се изтръгне, заизвива се, заудря с юмруци наоколо. Навсякъде потече слуз, изпълнена с мехурчета, топла, потръпваща като жива плът.

Плъок!

Всъдеходът се превръщаше в течност. Той опита да освободи ръцете си, но те не го слушаха. И го прониза дива болка. Човекът

започна да се разтваря. Най-последно съобрази що за течност беше това.
Сок! Стомашен сок!

* * *

— Не гледай! — възкликна Гили Томас.

— Това пък защо? — капрал Хендрикс заплува към нея и се подхилваше. — Защо да не гледам?

— Защото се каня да излизам.

Слънчеви зайчета танцуваха по прозрачната вода на езерото. А наоколо се издигаха мощни, покрити с мъх дървета, мрачни колони сред хрусталаци и цъфтящи лиани.

Гили се измъкна на брега и като разтърси главата си, разпиля наоколо безброй блестящи капчици. Гората мълчеше добродушно. Нито звук не се раздаваше, само водата се плискаше. Доста далеч се намираха от лагера си.

— Ей, кога ще мога да гледам? — провикна се Хендрикс и продължи да плува в кръг със затворени очи.

— Още малко.

Гили тръгна към дървото, под което бе оставила мундира си. Тя радостно усещаше как слънцето гали голата кожа. Седна на тревата и се протегна за дрехите си. Изтупа от куртката залепените листа и парченца кора и започна да я надява през главата.

Капралът търпеливо чакаше във водата и описваше кръг след кръг, а времето бавно преминаваше. Най-последно се реши да отвори очи. Но Гили не се виждаше никъде.

— Гили, къде си? — завика той.

Тишина.

— Гили!!!

Пълно мълчание.

Хендрикс сам не усети как се оказа на брега. Изскочи от водата и с един скок се оказа до дрехите си, сгънати внимателно на тревата. Зареди бластера.

— Гили!!!

Гората равнодушно мълчеше. Капралът замря, озърна се наоколо и постепенно вледеняващ страх проникна в душата му независимо от

горещото слънце.

— Гили!!! Гили!!!

Отговорът бе само тишина.

* * *

Командор Морисън не криеше безпокойството си.

— Трябва да се направи нещо — заяви тя. — Ние не можем повече да чакаме. Загиват хора!

Хол вдигна очи от работата си.

— Сега поне знаем с какво сме се сблъскали. Това е протоплазма с неограничена възможност за трансформация. — Той вдигна балончето с разпръсквача. — Смятам, че това ще ни покаже колко са се разплодили.

— И какво е това?

— Смес от арсен и водород в газообразна форма.

— Какво ще правиш с него?

Хол затвори шлема си. Сега гласът му достигаше командора през наушниците.

— Каня се да го пусна на разходка из лабораторията. Мисля, че те тук са повече от всяко друго място.

— И защо точно тука?

— Защото тук се намират всички образци, събрани от момента на кацането ни. С тях се е промъкнала и тази протоплазма.

Командорът също щракна шлема си. Четиримата войници последваха примера ѝ.

— Арсенът смъртоносен ли е за човека?

Хол кимна в знак на съгласие.

— Трябва да бъдем само внимателни. Тук ще го използваме за ограничена проверка и нищо друго. — Той включи подаването на кислород в шлема си.

— И какво ще постигнеш с тази проверка? — поиска тя да знае.

— Така ние ще разберем колко са се разплодили. И ще знаем по-добре с какво сме се сблъскали. Това може да се окаже къде по-сериозно, отколкото си го представяме.

— Гледай ти, накъде биеш? — произнесе тя и също включи кислорода си.

— Щом *те* са с неограничена възможност за трансформация, ние два пъти трябва да премислим, преди да бягаме оттук. Може да се окаже, че най-добре е да останем на планетата и да позволим да ни унищожат, отколкото да разнесем тази пакост из Системата.

Тя се взря в него през шлема си.

— И това ли се опитваш да изясниш: притежават ли неограничена мимикрия?

— Опитвам се да изясня с какво ни предстои борбата. Може те да са само няколко. Но може и да са навсякъде — размаха ръце по лабораторията. — Напълно възможно е половината предмети в това помещение... съвсем да не са това, за което ги мислим. Лошо ни се пише, ако ни нападнат. Но още по-лошо ще бъде, ако не го направят.

— Още по-лошо ли? — командорът съвсем се обърка. — Ти предполагаш, че един от тях може да проникне на Земята заедно с нас? Като предмет от всекидневието или оборудването? — тя се разтрепера. — Как предполагаш, те разумни ли са?

— Не зная, но се надявам, че не. — Хол завъртя кранчето на балона. — Във всеки случай това ще ни каже за присъствието им. Да започваме!

Той вдигна балона, постави го пред себе си, натисна спусъка на крана и бавно премина със соплото всички посоки на света. Командорът и войниците зад нея приличаха на вкаменени статуи. Никой не смееше да помръдне. Слънчевата светлина проникваше през прозореца и пробляскваше по апаратите и предметните стъкла.

— Нищо не забелязвам — каза командорът. — Ти сигурен ли си, че ще заработи?

— Арсенът е безцветен и смъртоносен. Не помисляйте да си сваляте шлемовете. И не мърдайте!

Те стояха и чакаха. Известно време не стана нищо. Изведнъж...

— Господи! — възкликна командор Морисън.

В ъгъла на лабораторията по шкафчето с предметни стъкла премина истинско вълнение, разду се, омекна и се заизвива. После напълно изгуби формата си — еднородно желеобразно тесто потече по масата. Внезапно то се изхлузи на пода и се затъркаля нанякъде.

— Пази се!

Из цялото помещение предметите се раздвижиха. Огромната стъклена реторта се провали сама в себе си и се превърна на кълбо. Стойките с епруветки, лавиците с химикали...

— Не зяпай! — викна Хол и отстъпи крачка назад.

Огромно конусообразно буре се плъосна до него с меко шляпване. Пинцетите, пипетките, ножчетата, всичко наоколо потече. Половината оборудване се задвижи. Копирано се оказа почти всичко. И всеки предмет си имаше свой двойник.

Един войник извади бластера си. Хол се принуди да го избие от ръцете му.

— Не стреляй! Арсенът лесно се възпламенява. Хайде да се махаме оттук. Разбрахме, каквото искахме — той рязко отвори вратата и те изскочиха в коридора. Хол веднага затвори и заключи.

— Прекалено противно, нали? — попита командор Морисън.

— Арсенът ги обезпокои, в по-голямо количество би ги убил, но ние нямаме толкова арсен.

— Предполагам, че ще трябва да напуснем планетата.

— Не бива да допуснем и най-малката възможност да ги занесем в Системата.

— Но ако останем тук, те ще ни изловят един след друг — възрази командорът.

— Ние ще поискаме да доставят арсен или друга отрова, която може да ги разрушава. Но заедно с тях отровата ще унищожи по-голяма част от живота на планетата.

— Тогава така и ще направим! Не открием ли друг начин, тогава е най-добре да изгорим до край планетата. Дори при това нищо да не оцелее и да остане мъртъв свят.

Те се спогледаха.

— Аз ще се свържа със Системата — каза Морисън. — Ще поискам да ни вземат и изпратят по-далеч от опасността... поне тези, които оживеят дотогава, дявол да го вземе! Това бедно момиче на езерото... — тя потрепера. — А когато се окажем в безопасност, може да разработим начин как да очистим планетата.

— И ти ще поемеш риска да пренесеш това на Земята?

— Могат ли да ни имитират? Могат ли да се превръщат в живи същества?

Хол се замисли.

— Най-вероятно не. Изглежда те се ограничават само с неживи обекти.

Командорът мрачно се усмихна.

— Тогава да изчезваме отгук без никакви неорганични обекти.

— А дрехите ни? Те могат да имитират коланите ни, ръкавиците, обувките...

— Няма да вземаме дрехите. Ще си плюем на петите, без да вземаме с нас НИЩО! Разбра ли?

Устните на Хол се дръпнаха.

— Разбрах — съгласи се той. — Това може да стане... Ти умееш да убеждаваш персонала и той ще се раздели с вещите си! С всичко, което има ли?

— Щом от това зависи животът ни, животът им, аз ще им заповядам!

— Тогава това е единственият ни шанс да се измъкнем отгук.

* * *

Най-близкият крайцер, достатъчно голям, да побере оцелелите хора от отряда, се оказа на два часа полет. И освен това се насочваше към Земята.

Командор Морисън вдигна глава от монитора.

— Те искат да знаят какво е станало.

— Остави това на мен — Хол се настани пред екрана. — Говори майор Лоуренс Хол от изследователския отдел на отряда.

— Капитан Даниъл Дейвис — представилият се човек се взря в лицето на Хол, без да проявява никакво изражение. — Неприятности ли има, майоре?

— Предпочитам нищо да не обяснявам, преди да се качим на борда, ако не възразявате.

— И защо?

— Капитане, иначе ще си помислите, че сме се побъркали. Ние подробно ще обясним всичко веднага щом се окажем на борда — той се поколеба секунда. — Но знайте, на борда ние ще се качим напълно голи.

— Виж ти? — повдигна вежди капитанът.

— Точно така.
— Разбрано... — виждаше се, че нищо не разбираше.
— Кога да ви чакаме?
— След два часа.
— Сега е 13.00 по наше време. Вие ще сте готови ли към 15.00?
— Приблизително по това време — съгласи се капитанът.
— Ще ви чакаме. Нека никой от вашите хора не излиза вън от кораба. Отворете само един люк. Ние ще се качваме на борда без никакви предмети. Никакви! Разбрахте ли? Само ние и нищо друго. Щом и последният от нас се качи, веднага стартирайте.
Стела Морисън се приближи до екрана:
— Капитане, а не може ли... вашите хора...
— Ние ще кацнем с автопилот — увери я капитанът. — В шлюза няма да има никой от хората ми. Никой няма да ви види.
— Благодаря ви — измърмори тя.
— Няма за какво — капитан Дейвис отдаде чест. — До скорошна среща след два часа.

* * *

— Време е да излезем на полето — реши командор Морисън. — Дрехите да останат тук. Така на полето няма да има нито един предмет, който би могъл да докосне по някакъв начин кораба.

* * *

Лейтенант Фриндли прехапа устни.
— Отказвам се да тръгвам. Ще остана тук.
— Да вървим!
— Но, майоре...
— Сега е 14.50 — погледна часовника си Хол. — Корабът пристига всеки момент. Смъквай дрехите. По-живо, де! И марш на пистата!
— И аз не мога *въобще* нищо да взема със себе си?

— Точно така. Нищо, дори бластера си... На кораба ще ни дадат дрехи. Побързай. Животът ти зависи от това. Всички ще минем през чистилицето.

Фриндли с нежелание свали ризата си.

— Добре, съгласих се, макар и да усещам, че се държа като глупак.

Видеоекранът просветна и от него се разнесе рязък глас на робот:

— Всички незабавно да напуснат сградата! Всички да напуснат сградата и да се насочат към пистата! Всички...

— Толкова бързо? — Хол изтича до прозореца и повдигна металните щори. — Аз не чух как кацнаха.

В центъра на площадката за кацане се извисяваше могъщ сив крайцер с нащърбен корпус от метеоритните удари. Беше напълно неподвижен. И не се забелязваше никакъв признак на живот на борда.

Тълпата голи хора подтичваха нетърпеливо през полето към кораба, който сияеше на ярката светлина.

— Той е вече тук! — Хол бясно започна да се съблича. — Побързо!

— Чакай, де!

Офицерите изтичаха в коридора. Голи войници ги изпреварваха. Те презглава пробягаха до изхода на централното здание. Стъпалата надолу взимаха по две, по три. От всички врати се появяваха голи хора, мъже и жени, без никакъв багаж в ръце, и се отправяха мълчаливо към кораба.

— Ама че зрелище — подхвърли един офицер. — И как ще живеем отсега нататък?

— Е, нали поне ще сме живи? — възрази му друг.

— Лоуренс!

Хол започна да се обръща в посока на гласа.

— Моля те, не се обръщай. И върви пред мен. Аз ще бъда непосредствено зад теб.

— Как се чувствуваш, Стела?

— Някак си непривично.

— Но явно си струва труда?

— Аз смятам, че да.

— Мислиш ли, че ще ни повярват?

— Съмнявам се — отговори тя. — Аз самата започвам да се съмнявам...

— Поне ще се измъкнем живи...

— Надявам се.

Хол погледна стълбата, спуснатата от кораба, и видя първите хора да се изкачват по металната ивица и да влизат през кръглия люк вътре.

— Лоуренс... — странна тръпка премина през гласа на командора. — Лоуренс, аз...

— Какво?

— Страхувам се.

— Страхуваш ли се? — той се спря. — И защо?

— Не зная — и тръпката продължи.

Хората бързаха край тях.

— Забрави това — той се хвана за перилото на трапа. — Да се качваме.

— Аз бих... предпочела да се върна! — сега гласът ѝ излъчваше паника. — Аз...

Хол се разсмя.

— Вече е прекалено късно, Стела. — Той се заизкачва нагоре, като се държеше за перилата. Край него хората бързаха и тълпата ги влечеше напред. Те се оказаха до люка. — Ето че пристигнахме!

Мъжът пред него влезе вътре. Хол го последва в мрачната утроба на кораба, в тъмнината напред. Командорът беше след него.

* * *

Точно в 15.00 капитан Даниъл Дейвис докосна с кораба си центъра на полето. Превключателят щракна и люкът се разтвори. Хората в кабината за управление чакаха край главния пулт.

— Е, къде са те? — произнесе след известно време капитан Дейвис.

Офицерите усетиха да ги обхваща безпокойство.

— Може би нещо се е случило?

— Или цялата тази работа е просто една шега?!

Те чакаха и чакаха. Но така и никой не се появи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.